

Kronieken van de Nefilim

Henoeh

Kronieken van de Nefilim

Henoch

Het tweede boek

Scholten Uitgeverij

Colofon

Kronieken van de Nefilim HENoch

Brian Godawa

© 2022 Scholten Uitgeverij BV
Burgemeester Drijbersingel 25c
8021 DA Zwolle
info@scholtenuitgeverij
www.scholtenuitgeverij.nl

Binnenwerk opmaak: Piet Versteeg
Drukwerk: Drukcase
Eerste druk, oktober 2022
ISBN: 9789083261331
NUR: 342

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van de nieuwste boeken van Scholten Uitgeverij via: www.scholtenuitgeverij.nl/nieuwsbrief

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, met uitzondering van korte citaten gebruikt in recensies, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Over de vertaler van

Kronieken van de Nefilim

De vertaler van *Kronieken van de Nefilim - Henoch* is Ganpat Berrevoets MTh. Hij is theoloog, filmkenner, schrijver en voorganger in verschillende kerken. In 2008 behaalde hij zijn Master Godsdienstwetenschappen aan de Universiteit van Leiden en in 2011 zijn Master Theologie aan de Theologische Universiteit in Apeldoorn. In Leiden studeerde hij af bij prof. dr. A. van der Kooij op Noach: *De Bronnen van Genesis' Zondvloed* – een vergelijking van Genesis 6-9 met de Sumerisch-Babylonische overleveringen van de zondvloed. Ook is hij thuis in het onderzoek van de hele 'oergeschiedenis' uit Genesis 1-11. Sinds zijn jeugd is Noach voor zijn geloof in Yahweh Elohim altijd al een groot voorbeeld geweest. Maar ook Noachs over-overgrootvader, Henoch, mocht in Ganpats leven met God niet ontbreken.

“Het was ergens halverwege de jaren '90 van de vorige eeuw dat ik een preek hoorde over Henoch. Wat de dominee precies verkondigde, weet ik niet meer, maar Henoch zelf bleef me bij. Deze man uit het verre verleden sprak me aan, want hij wandelde met God en Hij was niet meer, omdat God hem wegnam. Als kind wilde ik dat ook en ... dat wil ik nog steeds, wandelen met God en Hem tegemoet gaan in de lucht als Hij weer terugkomt. Henoch deed precies dat wat de Schepper met Adam en Eva wilde doen: met

hen wandelen door de Tuin in Eden (Genesis 3:8), maar zij kozen ervoor om naar de Slang te luisteren. Toch was het na hun val in het Paradijs alsnog mogelijk om met Yahweh Elohim te wandelen! Henoch deed dat en dat geeft hoop voor de toekomst, omdat Hij de belofte op die Ene die de kop van de Slang zal vermorzelen doorgaf aan de volgende generaties. Daarom vind ik de dialoog tussen Henoch en Adam in dit deel van Brian Godawa's *Kronieken van de Nefilim* erg mooi en vooral troostvol voor Adam, maar daarmee ook hoopvol voor al zijn nakomelingen. Wordt vervolgd ...” (*Ganpat Berrevoets*)

Hoe spreek je de namen en woorden in dit boek uit?

In dit boek is de gangbare, makkelijk leesbare spelling van Hebreeuwse en Mesopotamische namen en woorden gebruikt. Daardoor is soms niet meteen duidelijk hoe ze in de oudheid werden uitgesproken. Hieronder vind je een lijst van alle namen en termen uit het boek, eerst in het Hebreeuws, Ugaritisch en Arabisch, en vervolgens in het Sumerisch, Babylonisch en Assyrisch. Tussen haakjes volgt de manier waarop moderne Hebraïci, Sumerologen en Assyriologen deze woorden spellen en daarnaast staat de Nederlandse uitspraak.

N.B. “uh” staat voor een korte uh-klank.

Hebreeuws, Ugaritisch en Arabisch

Godsnaam, hemelingen, monsters, godenzonen en reuzen

Elohîm (*Elôhîm*):

“E-lo-HIEM”

Yahweh (YHWH):

“YAH-weh”

(Joden lezen de Naam als “Adonai” = HEER of als “ha Šēm” = de Naam)

Cherub (*Kh^éruv*):

“Chuh-ROEV”

Cherubim (*Kh^éruvîm*):

“Chuh-roe-VIEM”

Serafim (<i>S^eraphîm</i>):	“Suh-raa-FIEM”
Ofanim (<i>Ōphannîm</i>):	“Oo-fa-NIEM”
Gabriël (<i>Gavri’ël</i>):	“Gavrie-EEL”
Michaël (<i>Michā’ël</i>):	“MIE-chaa-EEL”
Rafaël (<i>Rāfā’ël</i>):	“RAA-faa-EEL”
Uriël (<i>Uri’ël</i>):	“OE-rie-EEL”

Behemot (<i>B^ehemot</i>):	“BUH-hee-moot”
Leviatan (<i>Liwyātān</i>):	“Liv-jaa-TAAN”
Rahav (<i>Rahav</i>):	“RAA-hav”

Satan (<i>śāṭān</i>):	“Saa-TAAN”
Arabische variant:	
shaitan (<i>šetan</i>):	“Sjee-TAN”

Nachasj (<i>Nāḥāš</i>):	“Naa-CHAASJ”
Belial (<i>B^eliyya’āl</i>):	“Buh-lie-JA-al”

Benee ha Elohim (<i>B^enee ha-Elôhîm</i>):	“BUH-nee HA-e-lo-HIEM”
Ir (<i>’yr</i>):	“IER” (Wachter)
Irin (<i>’yrîn</i>):	“ie-RIN” (Wachters)
Azazel (<i>‘Azā’zēl</i>):	“Ah-zaa-ZEEL”
Sjemichaza (<i>Šēmy’ḥāzā</i>):	“Sjeemi-CHAA-zaa”
Barakiël (<i>Baraki’ël</i>):	“Ba-ra-ki-EEL”
Arakiba (<i>‘Ara/Urakiva</i>):	“Ara/Oe-ra-KI-va”
Tamiël (<i>Tamy’ël</i>):	“Ta-mi-EEL”
Zaqiël (<i>Zaqy’ël</i>):	“Za-ki-EEL”
Ezechiël (<i>Y^echez^eq’el</i>):	“Juh-chez-QEEL”
Ramiël (<i>Ramy’ël</i>):	“Raa-mi-EEL”
Sartaël (<i>Sartā’ël</i>):	“Sar-taa-EEL”
Resjef (<i>Rešeph</i>):	“Rè-SJÈF”

Nefilim (<i>N^ephîlîm</i>):	“Nuh-fie-LIEM”
Nafil (<i>Nāphîl</i>):	“NAA-fiel”
Gibborim (<i>Gibbôrîm</i>):	“Gib-bo-RIEM”
Refaim (<i>R^ephā’îm</i>):	“Ruh-faa-IEM”
Yachipan (<i>Yāhipānu</i>):	“YAA-chi-paan”
Thamaq (<i>Thāmaq</i>):	“THAA-mak”
Ochyah (<i>’Ohyāh</i>):	“Och-JAAH”
Hahyah (<i>Hāyāh</i>):	“Haa-JAAH”
Machawai (<i>Māh/hāway</i>):	“Maa-ch/haa-WAI”
Ulkan (<i>Ulkan</i>):	“Oel-KAN”
Taruman (<i>Tāruman</i>):	“Taa-ROE-man”
Sidan (<i>Sidan</i>):	“Si-DAN”
Radan (<i>Rādan</i>):	“Raa-DAN”
Didan (<i>Didan</i>):	“Die-DAN”
Thar (<i>Thar</i>):	“THAR”
Sjedim (<i>šēdîm</i>):	“sjee-DIEM”
Lilit (<i>Lîlî</i>):	“Lie-LIET”
Lili (<i>Lîlî</i>):	“Lie-LIE”
Lilu (<i>Lîlû</i>):	“Lie-LOE”

De eerste mensen

Adam (<i>’Ādām</i>):	“Aa-DAAM”
Eva (<i>Hawwāh</i>):	“Cha-WAAH”
(Eva – de Griekse versie – en Chawa komen voor in het boek)	
Kayin (<i>Qayin</i>):	“KA-yin”
Hevel/Abel (<i>Hevel</i>):	“HÈ-vèl
Set (<i>Sjēt</i>):	“SJEET”
Awan (<i>’Āwān</i>):	“Aa-WAAN”

Familie van Noach via Set

Jered (<i>Yered</i>):	“JÈ-red”
Henoch (<i>Hānōwkh</i>):	“Cha-NOOCH”

Methuselach (<i>M^etūšelach</i>):	“Me-toe-SJE-lach”
Edna (<i>‘Ednā</i>):	“ED-naa”
Lamech (<i>Lemekh</i>):	“LĒ-mech”
Betenos (<i>Betenos</i>):	“BE-tuh-nos”
Noach (<i>Nōah</i>):	“NOO-ach”

Azrial (<i>‘Azri’al</i>):	“Az-ri-AL”
Barakil (<i>Barak’il</i>):	“Ba-rak-IEL”

De nakomelingen van Kayin

Irad (<i>‘Yrād</i>):	“Ter-RAD”
------------------------	-----------

Thamudi namen (Arabisch)

Diya al Din (<i>Dîyā ‘al Dîn</i>):	“Die-YA al Dien”
Thamud (<i>Thamūd</i>):	“Tha-MOED”
Thamudi (<i>Thamūdī</i>):	“Tha-MOE-die”

Plaatsnamen

Akkad (<i>‘Akkad</i>):	“Ak-KAD”
Basan (<i>Bāšān</i>):	“BAA-sjaan”
Baalbek (<i>Bā’albek</i>):	“Ba-al-BEK”
Chawilah (<i>Chawilāh</i>):	“Cha-wi-LAAH”
Eden (<i>‘Ēden</i>):	“EE-den”
Erech (<i>‘Erekh</i>):	“E-rech”
Halafan (<i>Halafan</i>):	“Ha-LAF-fan”
Hermon (<i>Hermōwn</i>):	“Her-MOON”
Kush (<i>Kuš</i>):	“KOESJ”
Nod (<i>Nôd</i>):	“NOD”
Parpar (<i>Pharphar</i>):	“Par-PAR”
Raia (<i>rāqia’</i>):	“raa-KIE-á”
Sjeool (<i>Š^eōwl</i>):	“Sjuh-OOL”
Sinear (<i>Šin‘ār</i>):	“Sjien-AAR”

Woorden

ezer (<i>‘ēzer</i>):	“EE-zer”
marzih (<i>marzih’ of marz’y</i>):	“mar-ZIECH” of “mar-ZIE”
toledoth (<i>tōl^edōt</i>):	“too-luh-DOOT”
mazzarot (<i>mazzārōt</i>):	“Ma-zaa-ROOT”
qomah (<i>qōmāh</i>):	“qoo-MAAH”

Sumerisch, Babylonisch en Assyrisch

G / g: “g”, zoals in het Engelse woord “go”
Ĝ / ĝ: “ng”, zoals in het woord “lang”
Ḫ / ḥ: harde “g”, zoals in het woord “goed”
Š / š: “sj”, zoals in het woord “sjoelen”
u: “oe”, zoals in het woord “schoen”

Mensennamen

Adapa (<i>Adapa</i>):	“A-DA-pa”
Egibi (<i>Egibi</i>):	“E-GIE-bie”
Enmeduranki (<i>Enmeduranki</i>):	“En-mee-doer-AN-ki”
Ninti (<i>Ninti</i>):	“NIN-tie”
Unug (<i>Unug</i>):	“OE-noeg”
Utuabzu (<i>Utuabzu</i>):	“Oe-toe-AB-zoe”

Goden

Anu (<i>Anu</i>):	“A-noe”
Anunnaki (<i>Anunnaki</i>):	“A-noen-NA-kie”
Dumuzi (<i>Dumuzi</i>):	“Doe-MOE-zie”
Enki (<i>Enki</i>):	“EN-kie”
Enlil (<i>Enlil</i>):	“EN-lil”
Ereshkigal (<i>Ereškigal</i>):	“E-RESJ-kie-gal”
Inanna (<i>Inanna</i>):	“Ie-NAN-na”
Nanna (<i>Nanna</i>):	“NAN-na”

Nergal (<i>Nergal</i>):	“NER-gal”
Ninhursag (<i>Ninḥursaĝ</i>):	“Nin-GOER-sang”
Ninlil (<i>Ninlil</i>):	“NIN-lil”
Ninmah (<i>Ninmah</i>):	“NIN-mag”
Ninti (<i>Ninti</i>):	“NIN-tie”
Nintu (<i>Nintu</i>):	“NIN-toe”
Utu (<i>Utu</i>):	“OE-toe”
Igigi (<i>Igigi</i>):	“Ie-GIE-gie”

Demonen/wezens

Anzu (<i>Anzû</i>):	“AN-zoe”
Karibu (<i>Kāribu</i>):	“KA-rie-boe”
mush-chushu (<i>mušḫuššu</i>):	“moesj-GOESJ-sjoe”
Ningishzida (<i>Ninġišzida</i>):	“Nin-gisj-ZIE-da” (uitspraak: Ningizzida)
Pazuzu (<i>Pazuzu</i>):	“Pa-ZOE-zoe”
Pazuzu (<i>Pazuzû</i>):	“Pa-zoe-ZOE”

N.B. Er is geen meervoud van Pazuzu. Dit is door de schrijver zelf bedacht. Er is hier gekozen om de Akkadische meervoudsvorm voor woorden aan te houden in overeenstemming met de Hebreeuwse meervoudsvorm Nefilim en Mal’achim en daarom is er in het boek zowel sprake van één Pazuzu en meerdere *Pazuzu*.

Plaatsnamen

Abzu (<i>Abzu</i>):	“AB-zoe”
Aratta (<i>Aratta</i>):	“A-RAT-ta”
Bad-tibira (<i>Bad-tibira</i>):	“Bad-tie-BIE-ra”
Diyala (<i>Diyala</i>):	“Die-JA-la”
Eanna (<i>Eanna</i>):	“E-AN-na”
Ebabbar (<i>Ebabbar</i>):	“E-BAB-bar”
Ekur (<i>Ekur</i>):	“EE-koer”
Elam (<i>Elam</i>):	“E-lam”
Eridu (<i>Eridu</i>):	“E-rie-doe”

Ganzir (<i>Ganzir</i>):	“GAN-zir”
Kish (<i>Kiš</i>):	“Kisj”
Kur (<i>Kur</i>):	“Koer”
Larak (<i>Larak</i>):	“LA-rak”
Larsa (<i>Larsa</i>):	“LAR-sa”
Mari (<i>Mari</i>):	“MA-rie”
Nippur (<i>Nippur</i>):	“NIP-poer”
Shuruppak (<i>Šuruppak</i>):	“Sjoe-ROEP-pak”
Sippar (<i>Sippar</i>):	“SIP-par”
Sumer (<i>Sumer</i>):	“SOE-mer”
Uruk (<i>Uruk</i>):	“OE-roek”
Sahand (<i>Sahand</i>):	“Sa-HEND” (Perzisch)
Urmia (<i>Orūmiyeh</i>):	“OER-mi-a” (Perzisch)

Woorden, titels

apkallu (<i>apkallu</i>):	“ap-KAL-loe”
ensi (<i>ensi</i>):	“EN-sie”
Huluppu-boom (<i>Huluppu-boom</i>):	“Goe-LOEP-poe-boom”
kadingir (<i>kadiġir</i>):	“ka-DIE-ngir”
unsanggiga (<i>unsaġgiga</i>):	“oen-sang-GIE-ga”

Proloog

Het is al lang geleden dat onze verre voorvader en Patriarch Adam en zijn vrouw Chawa, of Eva, ‘de moeder van alle levenden’, zijn verbannen uit de Tuin van Eden op de Berg van God. In de loop van de tijd zijn zij een vage herinnering geworden. Ondanks dat zij beschermd worden door Elohim's genadige verdraagzaamheid, leven ze de rest van hun dagen als een vergeten koppel, ergens in het vulkanische gebied van Sahand, aan de zuidgrens van de Tuin. Als een hond die uit zijn schuilplaats verjaagd is. Toch leven ze nog zo dicht mogelijk bij hun oorspronkelijke woonplaats, zonder dat ze kans dreigen te lopen om neergeslagen te worden door degenen, die nu de grens ervan bewaken.

Hun zoon, Kayin, de eerste moordenaar, heeft van Elohim een merkteken gekregen en is door Hem vervloekt om over de aarde te zwerven. Velen weten niet zeker wat het merkteken is, maar er gaan wel geruchten over wat het zou kunnen zijn. Sommigen zeggen wel dat hij een wilde hond of een wolf bij zich heeft als metgezel. Anderen zijn er zeker van dat de man bij elke nieuwe maan zelf verandert in een hondachtig beest. De werkelijke ont-aarding van de vervloekte Kayin wordt alleen geëvenaard door de weelderige verbeeldingskracht en de legende die hem omringen.

Kayin's stam is uit Nod weggetrokken naar het zuiden, dwars door het Zagrosgebergte heen, maar het heeft zich uiteindelijk afgescheiden van hun verbitterde Patriarch om zich in de vlakte van Si-

near, dat nu Sumer heet, te vestigen. De inwoners van Sinear duiden zichzelf aan als *Unsanggiga*, het volk van de zwarthoofdigen, vanwege hun overwegende zwarte haarkleur, maar ook vanwege hun donkergekleurde huid. Unug ben Kayin, de zoon van Kayin, was de eerste die een stad bouwde. Hij vestigde de oudste stad, Eridu, waarmee hij het vernoemde naar zijn eigen zoon Irad. Ook bouwde hij Erech, dat later bekend zou staan als Uruk. Dit is het begin geweest van de opkomst van de oude steden zoals Nippur, Bad-tibira, Larak, Sippar en andere in de Mesopotamische vlakten in het land tussen de twee rivieren, de Tigris en de Eufraat.

Maar met de verspreiding van de mensen op aarde, begon ook de verspreiding van het kwaad dat hen in hun voetspoor volgt. Het hart gaat altijd met de mens mee, waar hij ook gaat, en het is het hart dat het meest van alles in de mens misleidend en hopeloos slecht is.

Kayins vervloekte bloedlijn is door Elohim vervangen door ander zaad van Adam, genaamd Set, de Rechtvaardige. Sets volk vermenigvuldigde zich en zette koers naar de alluviale kleigronden en omliggende gebieden.

Sjamanen uit verschillende stammen hebben voorspeld dat er op een ver eiland, voorbij de oerzee, een vulkaan een machtige hoeveelheid aan gassen uit de diepten van de aarde naar de hemelen zou uitspuwen. Toen dit gebeurde, raakte de zon verduisterd en het werd steeds kouder op aarde. Sinds die tijd komt er veel vee om, sterven dieren zelfs uit, mislukken oogsten en worden winters steeds strenger. Het ziet ernaar uit dat Elohim's ontevredenheid over de mensheid in het hele universum zichtbaar is geworden.

Generaties gaan voorbij ...

Hoofdstuk 1

Er valt een griezelige stilte over de Berg Hermon. Het alomtegenwoordige, luidruchtige gezoem van tjirpende cicaden stopt onmiddellijk. Roofvogels en roofdieren op de grond, die bezig waren om hun volgende prooi te besluipen, verstijven op hun plaats. Het is net alsof zij zich bewust zijn geworden van een ander machtig roofdier dat het op hen heeft voorzien. De geluiden, de bewegingen, alle tekens van leven dat de donkere nacht vult, alles valt stil. De wilde dieren van het veld lijken aan te voelen dat er iets komt.

De Berg Hermon ligt ongeveer negenhonderdzesenzestig kilometer ten westen van de Mesopotamische vlakte, voorbij de dorre Arabische woestijn. De enorme hoogte rijst op boven een vallei bij de meest zuidelijke top van de Sirion bergketen in de Levant, ‘waar het land de zee uitstijgt’. Dat is de Middellandse Zee. Het is de hoogste bergtop in de omgeving, zo’n zesduizend el, of zeventwintighonderddrieënveertig meter, hoog. Bijna het hele jaar door ligt er sneeuw en daarmee voedt het de hoofdstromen van de Rivier de Jordaan, die het leven van de beboste heuvels en groene valleien in het zuiden laten opbloeien. Het staat bekend om zijn zware dauw en de altijd groene cipressenbomen, die de hele omgeving bedekken.

Wat er vervolgens gebeurt, zet deze plaats in het kosmische centrum van het universum. Een fel verblindende lichtstraal uit de hoge hemelkoepel slaat in op de top van de berg. Het doorklieft

de duisternis met een meedogenloze snelheid. Hemel en aarde ontmoeten elkaar alsof zij één zijn geworden.

Tweehonderd stralende wezens van licht, schitterend als de sterren, vallen vanuit hun verheven hoogten daarboven, door de wolken heen, naar de aarde. Een donderslag kondigt hun gewelddadige doorgang aan door de massieve *raqia*, of het gewelf, boven de aarde. De *raqia* scheidt de wateren beneden op de aarde van het water boven in de hemel van de hemelen waar de tempel van Elohim op rust. De bergen beven en sidderen op hun grondvesten. Dit zijn de *benee ha-elohim*, de godenzonen, slechts tweehonderd van de tienduizenden heiligen uit Elohim's hemelse godenraad. Deze machtige wezens omringen Zijn troon op de berg van de samenkomst in aanbidding en gerechtelijke zaken. Een aantal leden daarvan, genaamd 'de Wachters', doorkruisen regelmatig de grens tussen hemel en aarde om Elohim's plannen uit te voeren te midden van de mensenkinderen. Maar deze tweehonderd zijn vannacht niet gekomen om Elohim's plan te volvoeren. Deze Wachters zijn in opstand gekomen. Zij staan onder leiding van twee machtige, hemelse krijgers, Azazel en Sjemichaza. Alle tweehonderd zijn hier, in de verre uithoek van het noorden, gekomen om hun eigen berg van samenkomst te vestigen. In openlijke ongehoorzaamheid aan Elohim.

De berg Hermon is hun uitverkoren verblijfplaats. Het is precies uitgekiend om een opstandige weerspiegeling te worden van Gods eigen kosmische berg van Eden, het paradijs dat nu voor iedereen verboden is. De keuze voor deze berg is het begin van een ingewikkeld plan dat zal beginnen met misleiding door nabootsing. Uit Eden ontspringt er een rivier die zich vertakt in vier stromen, de Pison, of ook wel genoemd Uizhun, de Gichon of Araxes, de Tigris, of Chiddekel, en de Eufraat, of Perat, die allen uit het bergachtige gebied rondom de Tuin de wereld in stromen. Zo is ook de

berg Hermon de oorsprong van de Rivier de Jordaan, die vandaar de Levant in vloeit. Het omliggende gebied zal Basan gaan heten, 'de plaats van de Slang', ter ere van de *Nachasj* van Eden, de Slang uit het verre verleden. De Tuin in Eden was een tempelheiligdom geweest voor de aanwezigheid van Elohim en om Hem daar te aanbidden. Het was een perfecte afschaduwing geweest van de echte tempel in de hoogste hemel boven de hemelse wateren. Zo moet ook de Hermon de kosmische berg van de doorgang tussen de hemelen en de aarde worden – de poort van de goden.

Zoals de Boom van het Leven in het midden van de Tuin staat, zo staat de Wereldboom van de grote moedergodin, die gelegen is in Arabische woestijn, in de nabijheid van deze berg. Daarom heeft men voor de Hermon gekozen. Voordat de Man en de Vrouw werden verbannen uit Eden, waren zij geschapen om priesters te zijn in die Tuin door die te bewerken en te bewaren als een heilige plaats, het centrum van Elohim's kosmische wereldorde. De Berg Hermon moet een kosmische berg worden die niet alleen de hemel en de aarde opnieuw met elkaar in verbinding brengt, maar het moet ook de aarde en de Afgrond, ook wel de *Abzu* genoemd, met elkaar verbinden. De *Abzu* is de onderaardse oceaan waaronder zich de onderwereld bevindt, of wel *Sjeool*. Diep in de berg is een enorme grot met daarin de poort die leidt naar de wateren van de Afgrond. Het gaat om een grote poel gevuld met een dikke zwarte vloeistof, die aan de oppervlakte altijd in vuur en vlam staat.

De tweehonderd rebellerende Wachters verzamelen zich bij de oever van deze zwarte en onheilspellende lagune. Er heerst wanorde onder hen. Maar dan gaan Azazel en Sjemichaza voor de menigte staan. Hun aanblik is dreigend en intimiderend. "STILTE!" Azazels stem weergalmt als de donder door de hele grot, waardoor alle Wachters abrupt zwijgen. Hij is hun leider en

zij weten dat hij een gewelddadig temperament heeft. Elk woord dat hij spreekt is als een gloeiende kool, die op het punt staat in vlammen uiteen te spatten. Azazel ziet er zelf ook uit alsof hij binnen de kortste keren in vuur en vlam kan staan. De huid van een Wachter bestaat uit bijna onzichtbare slangachtige schubben, die een kleurrijke glans afgeven bij welke ervaring of emotie dan ook. En Azazel is altijd vol emotie.

“Het besluit staat vast. Wij zijn de Zeven die de lotsbestemmingen uitvaardigen. Als iemand van jullie bezwaar heeft, dan nodig ik jullie van harte uit om de strijd met ons aan te gaan!”

Azazels vijandige aard gaat goed samen met zijn felle krijgersvaardigheden, die hem zichtbaar de onbestreden Wachter van de hele bende van gevallen engelen maken. Niemand zal Azazels besluit vanavond betwisten. Alleen Sjemichaza, die naast hem staat, heeft de vereiste kracht, het intellect en het strategische inzicht om Azazels grillige wispelturigheid in te perken. Hij stoort zich behoorlijk aan zo’n bliksemschicht als Azazel, die angst en intimidatie gebruikt om te onderwerpen. Sjemichaza ziet meer in een bezielend en positief leiderschap om hun doel te bereiken. Als hij spreekt, luistert iedereen, zelfs Azazel. Hij doet een stap naar voren om de aandacht weg te halen bij die ontwakende vulkaan naast hem.

“Broeders, als we willen dat ons plan slaagt, dan moeten we eensgezind samenwerken. De mythe die wij momenteel in elkaar zetten, vereist de omverwerping van Elohims eigen verhaal en autoriteit. Als wij niet eenstemmig ons eigen verhaal ondersteunen, dan verspillen we onze kans om als goden aanbeden te worden door de mensheid. Azazel en ik hebben zorgvuldig overwogen wie de Zeven zullen zijn op basis van ambachten en vaardigheden. Wees gerust, er is hier geen partijdigheid in het spel. We zijn allemaal goden en wij *allen* zullen heersen over de steden van de mensen. Het verschil dat er zal zijn tussen de Zeven en de anderen is slechts een façade. Wij, de Zeven, zullen

het symbolische, zichtbare hoofd van de godenraad vormen. Aan de prijs voor onze strategie zullen we echter allemaal op gelijke wijze deelhebben.”

De vergadering van Wachters applaudisseert. Azazel fronsst zijn wenkbrauwen en jaloers op Sjemichaza's bekwaamheid om de Wachters met zijn redevoering achter zich te krijgen, moet hij erkennen dat hij er beter in is om een leugen als waarheid te laten klinken. Hij en Azazel zijn dan wel elkaars gelijken, maar dit geeft Sjemichaza toch meer aanzien, en de kans bestaat dat hij op deze manier meer terrein wint aan superioriteit. Azazel moet een manier vinden om dat te veranderen.

Sjemichaza gaat verder met zijn redevoering:

“Ik zal, als Anu, de hoogste god van de hemelen, meer verantwoordelijkheden op me nemen dan jullie ook maar zouden willen dragen. Azazel heeft ervoor gekozen om Inanna te zijn, de godin van de oorlog en zij zal onze militaire zaken leiden.”

Azazel had zelf voorgesteld om de godinnenrol op zich te nemen, vanwege de ironische humor waarin hij zijn plezier en vooral zijn lust zoekt. Een vrouwelijk godheid, die haar voeten op de nek van de beste en heldhaftigste mannelijke krijger kan planten, is precies de ultieme vernedering van haar tegenstanders waar hij op uit is. Maar het dringt langzamerhand tot hem door dat hij zijn ironie niet goed genoeg doordacht heeft. Het staat hem toch tegen om voor een lange tijd gekleed te gaan in vrouwenkleding. Sommige Wachters kunnen het al niet laten om achter zijn rug om grappen te maken over zijn mannelijkheid. Azazel houdt zich stil en besluit voor zichzelf dat als hij ze te pakken krijgt, hij ze genadeloos afslacht.

Sjemichaza gebaart naar de vijf anderen die bij hem zijn komen staan.

“Barakiël zal van nu af aan Enlil heten, god van de lucht; Arakiba is Enki, god van de wateren beneden; Tamiël is Nanna, de maan-

god; Zaqiël is Utu, de zonnegod en Ezechiël zal voortaan Ninhur-sag heten, de godin van de aarde.”

Alle vijf staan ze te stralen van trots, vanwege hun nieuwe goddelijke identiteit. Dan wijst Sjemichaza met zijn vinger naar de menigte.

“En... omdat Ramiël en Sartaël geholpen hebben deze locatie voor onze kosmische berg te bepalen, zullen zij Ereshkigal en Nergal zijn, de godin van de Onderwereld en haar echtgenoot. Zij zullen de ingang van de Afgrond bewaken.”

Ramiël huivert bij die uitspraak. Net als Azazel koestert hij de vrouwelijke identiteit niet en het staat hem al helemaal niet aan dat volgens de mythe, die de Wachters de wereld in willen brengen, Nergal Ereshkigal zou hebben verkracht om haar tot zijn vrouw te maken. De enige troost is nog dat zij de koningin van de onderwereld mag zijn, de bewaker van de poorten van Sjeool. Sartaël zint in zijn gedachten op een plan om deze mythe op een bijzonder vernederende manier werkelijkheid te laten worden ten nadele van Ramiël.

Sjemichaza vervolgt zijn toespraak:

“Eenieder van jullie zal zijn eigen identiteit binnen het pantheon krijgen. Daarnaast zullen jullie als beschermgoden over stammen en steden heersen.”

Het verzoek van de Wachters om het onverdeelde ontzag van de mensen zal niet moeilijk zijn. Het fysieke uiterlijk van een godenzoon zal de mensen al vrij snel overtuigen van hun goddelijkheid. Met hun negen el lange en gespierde lichamen, torenen ze al uit boven de gemiddelde menselijke man van drie en een halve el. Hun fijn geschubde huid geeft een bronzen glans af die hen in de hemel al de bijnaam ‘de Stralende Morgensterren’ heeft gegeven. Samen met hun lange, elegante hoofd en glinsterende, blauwe lapis lazuli hagedissenogen, zal hun goddelijke, lichtgevende, maar toch ook menselijke, verschijning meewerken aan de noodzakelijke misleiding van de mens.

“Zoals jullie allemaal weten, is Elohim een onuitstaanbare tiran en zijn grootheidswaarin wordt alleen geëvenaard door zijn eigen grilligheid. Dus als wij ons ultieme doel willen bereiken, moeten we de mensen hier op aarde laten zien dat wij als goden eensgezind zijn, welwillend en dus waardig zijn om aanbeden en gehoorzaamd te worden,” benadrukt Sjemichaza.

Azazel weet dat die laatste uitspraak voor hem is bedoeld. Hij is achter de schermen nog steeds in discussie met Barakiël over de stad Nippur. De centrale ligging als religieuze hoofdstad van de steden van Sinear maakt het erg aantrekkelijk voor Azazels militaire krijgslist en zijn politieke status binnen het pantheon. Nippur wordt de voornaamste stadstaat voor de samenkomst van de godenraad. Azazel weet dat Barakiël Sjemichaza's favoriet is en dat om die reden Sjemichaza met hem samenwerkt. Op die manier proberen zij Azazels legitieme claim op de stad van tafel te krijgen. Het compromis is dat Barakiël, die nu dus Enlil gaat heten, de stad krijgt, maar dat Azazel, Inanna, er wel mag wonen. In eerste instantie was Azazel hevig te keer gegaan tegen het plan, maar daarna had hij er toch mee ingestemd. Hij wacht zijn kans af. Als het moment daar is, dan zal hij naar de macht grijpen. Als Azazel eenmaal hun troepen naar de oorlog zal leiden, dan zal hij zo succesvol worden dat Sjemichaza hem wel móét onderscheiden. Misschien komt het zelfs wel zo ver dat hij zich aan Azazel moet onderwerpen. Daarna zal hij iedereen uitroeien die zijn mannelijkheid bespot hebben. Hij zal hun hoofden afhakken en ze koken in lava. Wat een foltering zal dat zijn voor ze, omdat godenzonen niet kunnen sterven. Zij zijn allemaal als Elohim, onsterfelijk.

Sjemichaza sluit zijn redevoering voor de samenkomst af:

“Onze eerste taak is om naar de dorpen en steden te gaan en daar tekenen en wonderen te laten zien. Onthul de inwoners de geheimen van de hemel om hun vertrouwen te winnen. Als wij willen dat zij in ons gaan geloven, dan moeten we ook geloven in ons-

zelf. Het is dus van het grootst belang dat we nooit meer onze eigen hemelse namen gebruiken. We moeten elkaar altijd aanspreken met onze nieuwe, aangenomen goddelijke namen. Wat nog belangrijker is, is dat we ons als deze goden zullen gedragen. Om onze rollen betrouwbaar en authentiek te laten overkomen bij de mensen, moeten we van onszelf gaan denken dat we deze goden ook daadwerkelijk zijn! Ik ben niet langer Sjemichaza, maar ik ben Anu, de god van de hemel. Er is geen Azazel meer, er is alleen nog Inanna!”

“Koningin van de hemel!” floept iemand eruit. Sommigen lachen. Vlug weet Azazel de hater te achterhalen en beraamt een plan hoe hij hem later zou kunnen martelen. Anu weet de belediging echter ten goede te keren:

“Dat is ze zeker en vergeet ook niet dat *zij* de godin van de oorlog is. Je doet er dus goed aan om haar bevelen in de strijd op te volgen, wanneer de tijd daarvoor gekomen is. Maar voordat het zover is, zoek jullie steden op, onthul jullie mysteries, vestig jullie heiligdommen en laat jullie aanbidden. Deze berg, de Hermon, zal de berg van de godenraad worden. Hier zullen we verblijven en vanaf hier zullen we onze steden bezoeken wanneer dat nodig is.” Enlil merkt op:

“Als wij niet in de steden gaan wonen en vaak afwezig zijn, lopen we dan niet de kans dat we de controle over de inwoners verliezen?”

“Jullie priesters zijn verantwoordelijk voor het maken van afbeeldingen van jullie zelf, die jullie aanwezigheid representeren en die ook over de stad regeren. We moeten een ritueel ontwikkelen waarbij zij als het ware jullie adem in het beeld blazen, waardoor het jullie levende aanwezigheid vormt, wanneer jullie er niet zijn. We zullen het noemen: ‘de ceremonie van het openen van de mond’.

Inanna vindt het een belachelijk ritueel, maar mensen zijn zo gebonden aan het vlees dat zij concrete, zichtbare voorbeelden no-

dig hebben van het bovennatuurlijke, anders verliezen ze al vrij snel alle moed en vertrouwen. Elohim heeft wat dat betreft slecht werk geleverd door zijn geest met deze walgelijke, vuile vleesballen te verbinden.

“Jullie zullen ook het volgende onthullen,” gaat Anu verder, “de koning is geschapen naar jullie evenbeeld. Dit is de nieuwe orde die zal bijdragen aan de blijvende onderwerping van jullie onderdanen. Als jullie afwezig zijn en wij hier bij de Hermon samenkomen voor de voltooiing van ons plan, dan heersen de koningen als goden in onze plaats over de stadstaten.”

Het is briljant. Anu heeft aan alles gedacht. Hij heeft zelfs al een select aantal godenzonen naar de vier hoeken van de aarde gestuurd. Naar Egypte in het zuiden. Naar Halafan voorbij de Eufraat in het noorden. Naar Elam in het oosten, en zelfs naar het westen voorbij de grote oerzeeën naar de onbekende eilanden. De Wachters zullen als goden heersen over de hele aarde. Zij zullen de inspiratie zijn voor talloze variaties op hun eigen mythe over hun opstand tegen Elohim. Maar het gaat alle Wachters met name om het laatste onderdeel van het plan, dat volledig hun loyaliteit en toewijding heeft. Hier bij de Hermon zweren zij gezamenlijk een eed door zichzelf aan een vloek te binden, zodat zij hun toewijding aan het definitieve plan niet zullen opgeven, noch het geheim ervan zullen onthullen. Zou iemand van hen dit toch doen, dan zou iedereen zich tegen hem keren en deze Wachter in de diepste krochten van de aarde, in alle eenzaamheid, binden voor duizenden jaren. Diep vanbinnen vrezen zij die straf allemaal, want het is Elohim zelf die hen daarmee wil straffen.